

Revista de vanitats o d'alternatives?

Una de les tasques més positives dutes a terme aquests últims temps pel servei hemerotecari de la Biblioteca del Centre de Lectura ha estat, sens dubte, el buidatge i la catalogació de la revista de l'entitat, al llarg de les seves múltiples i variades etapes. Feina laboriosa i entretinguda, de formigueta aplicada -cosa que equival a dir de bibliotecària-, però que tot i la seva humilitat resulta prèvia i imprescindible per a qualsevol estudi analític-interpretatiu que es pretengui fer d'una publicació periòdica. En aquest cas, de la segregada -amb les interrupcions i alts-i-baixos de rigor- per la nostra més que centenària institució.

Per això mateix és que, amb tot aquest material en forma de fitxes a l'abast, sembla ser arribat ja el moment que algú es decideixi a fer-ne l'estudi al·ludit. A banda que l'interessat sempre podria rendibilitzar-lo -ara que el gènere infecte de les tesis està tan de moda- a manera d'expedient acadèmic davant un tribunal de mòmies numeràries, prestaria també un servei notable al millor coneixement de l'evolució cultural d'aquestes terres, contribuiria a la desbarcelonització de la història d'aquest país que prou falta li fa-, i ens brindaria una panoràmica retrospectiva -a cavall de la ironia condescendent i de l'avaluació admirativa- de les dèries culturals o simplement culturaaloides de les generacions de compatriotes que ens ha precedit. L'estudi, a més, proveït de la corresponent

antologia de **morceaux choisis** de totes les èpoques, podria ser editat pel flamant servei -i que duride publicacions de la casa. Tot un cop. Però no és això únicament el que m'interessava de remarcar aquí. La *Revista del Centre de Lectura* continua sent un fet viu. Torna a ser-ho. Després de l'exhauriment de l'etapa que, iniciada amb plausible afany renovador el gener de 1970, va pervenir a un mutisme fet de perplexitats i de desercions a partir del juliol de 1978. Després de la paradoxa que, iniciats els 80, suposava el fet de poder comptar per primer cop amb subvencions oficials per a la *Revista* i de no poder fer-ho, en canvi, amb el potencial humà necessari per tirar-la endavant. Després del tímid però no menys encomiable intent de redreçar-la, a partir del curs 1981-82 i fins al 1986-87, en forma de modest full d'actes informatiu. Ara, però, des de l'octubre de 1987 -en un primer número que, per cert, va aparèixer sense data-, la *Revista* ha ressorgit, talment com l'au fènix. I ho ha fet amb clara consciència de les seves múltiples limitacions inicials. Cosa que ja és molt d'agrair. La fórmula adoptada sembla que de moment funciona. A partir del programa d'actes previstos, es genera un tou informatiu complementari, protagonitzat sovint per les diferents Seccions, en especial l'Excursionista, sempre la més dinàmica en tot. Arrodoneixen el panorama la col·laboració ocasional en forma d'article o

d'entrevista a càrrec d'algun visitant amb coses a dir, i l'editorial, d'un bon seny de vegades massa contemporitzador, però que algun cop ha tingut la gràcia -segons em reporten- d'irritar un bufat merderot local.

Aquesta fórmula, esquemàticament exposada, es pot trobar -i de fet es troba- sotmesa als canvis derivats de la seva aplicabilitat a un ens viu com ara la *Revista*. I experimenta les lògiques variants. Així per exemple, no es tracta que un intel·lectual faci servir la *Revista* per rebair-se a exposar-hi la ínfima anècdota dels seus greuges amb el caciquisme periodístic local. Bo és, en canvi, que la *Revista*, fent gala de tolerància fins i tot amb els intolerants, aculli ocasionalment en les serves planes un ase amb la cua de palla que s'escarrassa tan de valent com debades a mirar de fer arribar els seus brams al cel. La *Revista*, en tot cas, si vol aprofundir la fórmula seguida aquests últims temps de cara a una progressiva consolidació, crec que ha d'apostar fort pels articles d'opinió, per l'assaig crític, per la lliure alternativa comunicativa enfront de la grogositat traspuada per l'establishment escrit del poble. I que ha de desentendre's de les vanitats lírico-efusives de poetastres demodés, de la parideta pseudo-erudita a càrrec de qui no té lloc millor on fer currículum, de la intromissió fatxendosa dels eterns aspirants a remenar les cireres.

JOSEP MURGADES